

சொற்களில் சாழலும் பிரபஞ்சம்

மண கபூர்

சொற்களில் சுழலும்

பிரபஞ்சம்

டீன் கபூர்

கருகு

தனிக்கொண்டு உற்பாடல் வெளி

சொற்களில் சுழலும் பிரபஞ்சம் டீன் கபூர் (1963)

அப்துல் கபூர் றபீஉத்தீன் எனும் இயற்பெயரைக் கொண்ட கவிஞர் டீன் கபூர், கிழக்கிலங்கையில் மருதமுனை எனும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த ஓர் இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர். ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து வரும் இவர், தொண்ணூறுகளிலிருந்து கவிதைப் பிரதிகளை வடிவமைப்பதில் தனது சிந்தனா உழைப்பைச் செலவழித்து, தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே ஊடாடி வருபவர். குரோட்டன் அழகி (1994), திண்ணைக் கவிதைகள் (2007) என இரண்டு கவிதைத் தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. இவரது கவிதைகள் ஆங்கிலத்திலும் மலையாளத்திலும் மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இது மூன்றாவது கவிதைத் தொகுப்பு.

தொடர்புகளுக்கு :

362 A/3, ஹாஜியார் வீதி, மருதமுனை – 06

deengaffoor6373@gmail.com

Face book : deen gaffoor

+94778850037

சொற்களில் சுழலும் பிரபஞ்சம்
முதல் பதிப்பு

- நூலின் பெயர் : சொற்களில் சுழலும் பிரபஞ்சம்
நூலின் வகை : கவிதைத் தொகுப்பு
ஆசிரியர் : டீன் கபூர்
முதல் பதிப்பு : நவம்பர் 2019
பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கு
பக்கங்கள் : x+70
தொலைபேசி இல : + 94778850037
விலாசம் : 362 A/3 , ஹாஜியார் வீதி, மருதமுனை - 06, இலங்கை.
மின்னஞ்சல் : deengaffoor6373@gmail.com
ISBN : 978 - 955 - 3547 - 05 - 7
கணினி வடிவமைப்பு : எம். அப்துல் றஸாக்
அட்டை வடிவமைப்பு : எம். எஸ். வஹீத்
வெளியீடு : கிடுகு (தணிக்கைகளைற்ற உரையாடல் வெளி)
மருதமுனை, இலங்கை. +94777239318
அச்சகம் : சிற்றிபொயின்ட் பிரிண்டர்ஸ்,
78 /1 உடையார் வீதி,
அக்கரைப்பற்று - 02.
0718218400
விலை : 300.00

தோழர்களுடன் சிறு பகிர்வு

வாசகர்கள் எல்லோரும் ஒருபடித்தானவர்கள் அல்ல. அவர்களது சிந்தனைகளும் பார்வைகளும் ஒருவருக்கொருவர் வித்தியாசமானவை. வடிவமைக்கப்படும் ஒவ்வொரு பிரதியும் வித்தியாசங்கள் நிறைந்தவைதான். வாசக புழங்கு வெளியில் அவை வழங்கும் அர்த்தங்களும் அசையக் கூடியவையே. இந்த வித்தியாசங்களை மனம்கொள்ளும் மனோ நிலை என்பது இலக்கியச் செயல்பாடுகளுக்கு மிகவும் அவசியமானதும், ஆரோக்கியமானதும் என எண்ணுகிறேன்.

தோழர்களே! 'சொற்களில் சுழலும் பிரபஞ்சம்' இப்பொழுது உங்கள் கரங்களில் இருக்கிறதா? அதற்குள் அமர்ந்திருக்கும் பிரதிகளுடன் உறவினை ஏற்படுத்த விருப்பம் கொண்டால் சுதந்திரமாக உள்ளே பயணியுங்கள்! பிரதிகளுக்குள் சுதந்திரமாக நுழைந்து இயங்க முயற்சிக்கும் ஒவ்வொருவரும் இப்படைப்பின் புதிய பங்குதாரர்களே.

பேரன்புடன்
டீன் கபூர்

அன்பும் நன்றியும்

உமா வரதராஜன், இமாம் அத்னான், அப்துல் ஆபித், நப்லா, ஜமீல், எம். அப்துல் றஸாக், ஸ்ரீ. என். ஸ்ரீவத்ஸா (இந்தியா), லதா ராமகிருஷ்ணன் (இந்தியா), வரதன் (இந்தியா), எஸ்.ஏ.ஏ. ஹப்பார், நஜீம் அபூபக்கர், மருதமுனை ஹசன், ஏ.எஸ்.எம். நௌபல், அம்ரிதா ஏயெம், அலறி, குர்ஷித், பீ.எம்.எம்.ஏ.காதர், எம்.எச்.ஏ. கரீம், முகம்மது றாபி, எம். சி.எம்.எம். அப்துல் காதீர், கராத்தே அப்துல் சலாம், சத்தார் எம். பிர்தௌஸ், ஜெஸ்மி மூஸா, விஜிலி, அல்ஜ், முகநூல் நண்பர்கள், கிடுகு (தணிக்கைகளற்ற உரையாடல் வெளி) இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர்கள், உடன் பிறப்புக்கள், உறவினர்கள், துணைவி முஸ்பியா பின்த் மஜீத்.

Fleeting Infinity, முனைப்பு, தட்டுங்கள், கொலுசு, படைப்பு, அரு, காற்றுவெளி, திண்ணை, வார்ப்பு, புதுவிதி.

01.	அழகெனவும் அடரும் தனித்தல்	01
02.	செமிக்காத கனவின் துண்டுகள்	02
03.	சொற்களால் மீளுருப்பெறும் தேசம்	03
04.	கடந்தேகிச் சொற்கள்	05
05.	அலைந்து சிதறும் கனவு	07
06.	நதி எனப்படுவது	08
07.	பின்தொடர் புகைவண்டி	09
08.	என் புன்னகையை வாசிக்கும் ஓவியம்	11
09.	வாசல் மரம்	12
10.	தொலைவுறும் ஒற்றையாட்சி	13
11.	பிரபஞ்சத்தின் நிறம்	14
12.	ஆற்றுகை புரியும் மனம்	15
13.	<i>Smoking Causes</i>	16
14.	பெருமூச்சென எழுந்த சொற்கள்	18
15.	ஆற்றைப் பாடுதல்	19
16.	பக்கங்களாய் விரியும் உறவு	21
17.	வெங்காய மூட்டைக்குள் கிளறப்படும் மூளைகள்	22
18.	என் வானம்	24
19.	வெற்றிலைச் சாறுமணக்கும் விரல்	25
20.	பன்மிய இரைச்சல்களுக்காய்	26
21.	காடுகள் அல்லது மரங்கள் பற்றிய ஒரு வாசிப்பு	27
22.	மின்னேற்றமுறும் அவள் படிமம்	29
23.	கற்பனைக்குள் அடங்க மறுக்கும் நான்	30
24.	விருந்தோம்பியின் பாடல்	31
25.	சுதந்திரம் கோரும் சொற்கள்	33
26.	தப்பித்தல் என்பது	35
27.	மூடு பனி	36

28.	உள்ளே நிரம்பியிருப்பது	38
29.	கூடு கலைக்கும் மனிதவாடை	40
30.	கனிந்து வீழும் கவிதை	42
31.	இரைப்புழுவானேன்	43
32.	மாற்று வழி	44
33.	எனது மண்	46
34.	ஊடறுத்துச் செல்லும் நினைவு	48
35.	பூனைச் சின்னத்துக்கே வாக்களிப்பீர்!	49
36.	நான் எனும் பொழுது	50
37.	கரையொதுங்கும் கலர்ப் பாம்புகள்	51
38.	கதைகள் புனையும் உலகு	53
39.	சண்டைப் பொழுது	54
40.	சொற்களைப் பின்தொடரும் முணுமுணுப்புகள்	55
41.	சிதறிய உன் சிரிப்புத் துகள்கள்	57
42.	கற்பனைக்குள் உருப்பெறும் காடு	59
43.	பூனையாகி முயலாகி நகரும் நிலவு	60

அழகெனவும் அடரும் தனித்தல்

இருள் சாயமேறிய அடர் காட்டில்
தனிமையின் ஒவ்வொரு இலையெனவும்
மலரெனவும் வட்ட நிலாவெனவும்
என் பாட்டிற்கு மொய்த்தபடி அலைந்து திரிகிறேன்.

உயரப் பறந்து பெருமரக் கிளையில் தங்கி
உலகின் வேற்றுப் பகுதிகளின் இசங்களைக் காணவும்
விழைகிறேன்.

எனது வர்ணத்தில் கலந்த ஒரு கோப்பையில்
என்னை மிஞ்சிய வர்ணங்கள் பூசிய வானவில்லில்
ஒரு கோடி உயிர்கள் மொய்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன.
பிரபஞ்சத்தில் இன்னொரு அடர் காடு உருக்கொள்கிறது.

எனது தனிமை அழகானது; குளிர்ச்சியானது; மிருதுவானது;
விசித்திரமானது; மீறலானது; மகிழ்ச்சியானது; புனைவானது.
என்னுடையது மட்டுமா?

தலையீடு இன்றி

புனைவின் இறக்கைகள் விரிந்து பறக்கும்.

ஔ

செமிக்காத கனவின் துண்டுகள்

கனவின் துண்டுகளை இரவின் பாதிக்குள்
புதைத்து விழிப்பதற்குள்
நரகத்து மொழியின் விபரீதம்
இன்னமும் செவிகளை நசுக்குகின்றன.

துண்டு துண்டுகளாக அந்தரத்தில் தொங்கும்
என் இளமை பழுக்கத் தொடங்கிவிட்டது.
கோழி கிளறிய என் குப்பைக்குள்
ஒரு மயிர் மின்னியது.

நெஞ்சுக்குள் உடைந்த மலை முகட்டின் பாறை
வேர்விட்ட நிலையிலே.

பனிப்படரின் வீதியில் என் கனவை
அண்ணார்ந்து நடக்கவைத்தது ஊன்றுகோல்.

கனிந்த மாம்பழத்தின் பக்கம்
அணில் ஆட்கொள்ளவில்லை.
இவன் கொக்கையுடன் கனவுகளுக்காக.

ஒரு பாதி இரவுக்குள் இன்னும் என் கனவு
வாயு கலையாத வயிறு.

ஔ

சொற்களால் மீளுருப்பெறும் தேசம்

நீண்ட நாட்கள் கழித்து
இடி முழக்கத்தோடு பல சொற்கள்
எனது விரல்களிலே வந்து குந்தின.

அவற்றை வைத்து என்ன செய்யலாம் என்பதைத்தான்
இப்போது வரை யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.
ஒரு புறம் புதிதாகக் கவிதை எழுதுமாறு
தொல்லை செய்கின்றன
கடந்த கால நினைவுகள்.

நினைவுகளுக்குப் பராக்குக் காட்டிவிட்டு,
ஏலவே எழுதி வைத்திருந்த ஒரு கவிதையிலே
அச்சொற்களைத் தெறித்துவிடுகிறேன்.

காய்ந்து வரண்டு கிடக்கும்
எல்லைக்குள் புகுந்து கொண்ட அவை
உங்கள் இடைவினையினால்
ஒரு தேசத்தை மீளுருவாக்கம் செய்ய முயல்கின்றன.

கிழக்கிலிருந்து நகர்ந்து வரும் காற்றிடம் உதவி கோர,
அவையும் தம் பங்கிற்கு கவிதைக்குள் நுழைந்து
பொலித்தீன் பிளாஸ்டிக்குகளை
வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு மேற்கு நோக்கி நகர்ந்தது.

இடையே நானும் சில தவளைகளை வரைந்து வைக்கிறேன்.
இப்பொழுது அவை தம் நாக்குகளை எறிந்து, எறிந்து
சூழலுடன் முத்தங்கள் பகிர்ந்து விளையாட ஆரம்பிக்கின்றன.

நாளை இன்னும் பல சொற்கள்
எனது விரல்களில் குந்தி
கவிதைகளாகப் பெருக்கெடுக்கும் எனக்
கற்பனை செய்த படியே படுக்கைக்குச் செல்கிறேன்.
வழமைக்கு மாறாக
இன்று நுளம்புத்திரி கொளுத்தாமலேயே
கடக்கிறது மனைவியின் தூக்கம்.

ஔ

கடந்தேகிச் சொற்கள்

கண்டு மகிழாத அழகுக்குள்
மனதை உசுப்பியது தென்றல்.
படர்ந்த கொடி கருகிய போதுதான்
வேர்களையும் ஊன்றிய நிலத்தையும்
தேடவேண்டியதாயிற்று.

அருப உள்ளுணர்வுகள் மேவி வரும் போதெல்லாம்
சுழலும் குப்பைக் காற்று கண்களுக்குள் புதைகின்றது.
நேசம் குழுமி ஒரு வடிவத்தைப் படைக்க
நம்மை இழந்து நிற்க வேண்டியதாயிற்று.

ஒருவனும் சிரிப்பதாயில்லை
அழுவதாயும் தெரியவில்லை
மனசுக்குள் மாபெரிய மலைகள் புகைகின்றன.
விழிகளைக் கசக்குகின்றபோது
ஒரு வெளி அசைவதும் ஒரு மாயை தெரிவதுமாய்..

ஒற்றையாய்ச் சுற்றும் பருந்துக்கு
பேட்டினுள் மறையும் குஞ்சு உணவாக.
எதுவும் ஆசை தீர்ப்பதில்லை.
எதிலும் பாசம் மொய்ப்பதில்லை.
பிசைந்த விரல்களுக்குள்
மூளைபேசுகின்ற போது
நலம் மேலோங்கி இருக்கும்.

இமைத்து உயிருடன் ஆயிரம் பேசும், துடிக்கும்.
உரோமக் கண்களுக்குள்ளும்
வரண்டிராத பெரு மூச்சு பாய்கிறது.

ஆயிரம் கனவுகளுக்குள்ளும் ஒரு கனவு மெய்ப்பட
தவங்கிடந்தே காலம் கரைகிறது.

படைத்தவன், எவருக்கும் பாறாங்கல்லை
தலையில் வைப்பதில்லை.

மண்டைச் சுவட்டில்

அவன் மொழி பேசிக்கொண்டிருப்பதே முடிவென

நீருக்கடியில் மூச்சடக்கி முனகும் திக்ருகள்

நீர்க்குமிழிகளாய் எழுத்துருப் பெற்று வரும் முடிவுக்கு.

எல்லாமும் கடந்தாக வேண்டும்

சொற்கள் தா.. பரம்பொருளே..!

செய் வினைச் சொல்.. செய்வினைச் சொல்.

8

அலைந்து சிதறும் கனவு

ஆசிரியர் கவிதை

கனவை வைத்துக்கொண்டு
அலைகிறது பூனை
கூரையில் சிதறிக் கிடக்கின்ற கனவில்
அதன் குட்டிகள்
பால் அருந்திப் படுக்கின்றன.

8

நதி எனப்படுவது

அழகாக ஓடிக் கொண்டிருக்கும் நதியில்
நீயும் நானும் மெய்மறந்திருப்போம்.
அமிழ்ந்து கிடக்கும் நிலவும்
அதனைச் சுற்றும் மீன்களும்
மீன்களைக் குறிவைத்து பறவைகளும் குதிப்பதுதான்.
மனித உடல்களும் செத்த புட்களும்
தும்பு தூசுகளும் ஒதுங்குவதுதான்.

நமக்குள்ளும் ஓர் அழகிய நதி
உனக்கும் எனக்குமென கிளைபிரிந்து
எப்பொழுதும் ஓடிக் கொண்டிதான் இருக்கின்றது
பலதும் சுமந்தபடியாக.

ஓ

பின்தொடர் புகைவண்டி

என் பின்னால் ஓடி வருகிறது ஒரு புகைவண்டி.
எப்பொழுதும் இரவின் பாதியைப் புசித்துப் பழகிய கனவு
அந்தப் புகைவண்டியைச் செலுத்தவும் பழகியிருக்கிறது.

என் அவசரத்தைச் சிறிதும் மதிக்காதபடி
இன்னும் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது.
ஆயிரம் பாலங்களும் ஆயிரம் மலை வளைவுகளுமாக
துரத்தப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறேன்
இரவிரவாக பொழுதை ஒரு பொழுது துரத்தி
காலம் ஓடுவதைப் போல.

என் கையில் என்னை வளர்த்த பூமி
வெறும் எச்சில் இலையாகக் கிடக்கிறது.
கடந்து வந்த நிலாக்கால நாட்களைப் போன்ற சில நாட்களை
தேனூற்றிப் பதப்படுத்த முனைகிறது என் முதிர்காலம்.
பூமியில் பிடுங்கிய மிளகாயை அதன் மார்பில் அரைத்து
அதன் கண்களுக்குள் வழித்துவிடப்பட்டிருக்கிறது.

தண்டவாளங்களில் ஓடித் தேய்ந்துபோன
வாழ்வின் அவாக்கள்.
சக்கரச் சில்லுகளாக உருண்ட தலையைத் தேடும் பெண்களும்
அவர்களின் கரங்களில் பிணைக்கப்படும் கற்பும் கடமையும்
நாளைய பராயங்களை உராய்ந்தன.

ஒரு குருவியின் குருனல் சொண்டும் பஞ்சு உடம்பும்
 என்னை வாட்டியெடுக்கின்ற ரொட்டியாக இன்னும் நிஜத்தில்.
 நான் ஏவிய கல்லொன்று
 குருவியின் வாழ்வை முடித்துக்கொண்ட செய்தி
 உணர் நரம்பிற்குள் தடக் தடக்.
 என்னைப் பின் தொடரும் புகைவண்டியின்
 ஒரு பெட்டியில்
 அதன் நசிந்த கீச்சொலிகள்.

ஔ

என் புன்னகையை வாசிக்கும் ஓவியம்

என்னை வரைந்த ஓவியத்தை
முழுவதுமாகத் தாங்கியிருக்கும் இக்கடதாசி
ஒரு தற்காலிகம்.
ஒரு பொட்டு நீரில் கரைந்து விடும்.

இந்தப் பூமிக்கும் வானுக்கும் இடையில்
இக்கடதாசியை விரித்து வைக்கிறேன்.

இதற்கு எத்தனை வலிமை!
எத்தனை துணிச்சல்!

மோனாலிசாவைப் போல
என்னில் மென்புன்னகையும் கிடையாது.

இருப்பினும்,
எனது ஆழ்மனதில் அமர்ந்தபடியே
ஒரு புன்னகை இருக்கிறது.

ஃ

வாசல் மரம்

பூக்களால் நெய்த புடவை உடுத்து
வாசலில் நின்று கையேந்துகிறது மரம்.

வயிற்றில் நெருப்பாய்ப் பாயும் சிற்றாறில்
அவள் குளித்து நாணிப்போய்
விழிகளின் குட்டித் தூக்கம் நிமைகளில் தொங்கும்.
ஏந்தும் பாத்திரத்திரத்தில் கொஞ்சம் அரிசியும்
சில்லறைகளும் சலசலத்துக் கிடந்தன.
கூடவே மரங்கள் போட்ட கன்றுகளின் தளிர்கள்
காற்றில் அசைந்தசைந்து
முந்தானையின் முடிச்சைக் கடித்தன.

அவள் பார்வைக்குள் நிறைந்து கிடக்கின்ற பசியை
நான் கொடுக்கும் சிறு தொகையும்
அல்லது புழுங்கரிசி ஒரு சுண்டும்
ஏது செய்யப்போகின்றன?

வாசல் மரம்

முளையாத ஒரு வேம்பு மரம்.
சில நிமிடங்களில் பட்டுப்போகும்
மீண்டும் தழைக்கும்.

ஊ

தொலைவுறும் ஒற்றையாட்சி

பல கனவுகளை போபியாவுக்குள்
சிறைப்படுத்தும் பிரம்புகள்
இப்பிரதிக்குள் தாறுமாறாக முடிந்து
கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

நான் பிரதிக்குள் இறங்கி
என் வகுப்புப் பிஞ்சுகளை
பொழுதுபோக்க அழைக்கிறேன்.

இறங்கியவர்கள் ஒவ்வொருவரும்
போட்டி போட்டுக் கட்டுகளைப் பிரித்து,
உடைத்து, கூட்டி, பெருக்குகின்றனர்.

பின்னர் அவற்றைத் தமக்கு விருப்பமான
கைவினைப் பொருட்களாக்கி
மகிழ்ச்சியைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர்.

இனி எந்தக் கண்களும் சிவக்காது
எந்தத் தொடைகளும் நடுங்காது
வாய்ப்பாடுகளால்
எந்தக் குரல்வளைகளும் நசுங்காது
பகற்பொழுதுச் சூரியன்
தலைகளில் குந்தவும் முடியாது.

ஔ

பிரபஞ்சத்தின் நிறம்

ஆகாயமெங்கும் பறந்து அலைந்த
இறகுகளின் நிறங்களை
வானவில் கரைத்துத் தெளிப்பதை
மழையின் முகில்கள் அறிவித்தன
குகைகளுக்குள் இருந்து
பலவும் இறகுதிர்ந்த பறவைகள்
எழத்தொடங்கின.

தங்களுக்குரிய இறகுகளின் நிறங்களைப்
பிரித்தறிய இயலாத் தவிப்பில்
வானத்தைத் தன்னருகே அழைத்து
இறகுகளைப் பரப்பின.
ஊர்வனவும் நிறங்களை மாற்றிக்கொண்டு
உசுப்பேற்றித் தாவின.

மலைக் குகை எங்கும்
மிருகங்களின் ஓவியங்களை
ஆதிவாசிகள் படைந்து மறைய
இறகுகள் பொசுங்கி
பறவை இனங்கள் மணக்கத் தொடங்கின
பிரபஞ்சமெங்கும்.

ஔ

ஆற்றுக்கை புரியும் மனம்

இப்பொழுது வீசிக்கொண்டிருக்கும் யானைக் காற்று
எனக்குள் விரித்து வைக்கப்பட்ட குடையினைக்
குப்புறப் புரட்டிப் புரட்டி இழுத்துச் செல்கிறது.

மரக்கிளைகள் ஆடி அசைந்து
பழுத்த இலைகளைத் தேடிப் பொறுக்கி
உதிர்த்து மகிழ்கின்றன.

முயல் மயிர்கொண்ட பாரமற்ற வித்துக்கள்
அங்குமிங்கும் விசிறி எறியப்படுகின்றன.

காற்று வீசும் திசையில் பறவைகள்
ஆகாயத்தை அண்ணார்ந்து நோக்கி
நீச்சல் பழகுவதும், கடல், ஆறு, குளங்களில் அலைகள்
எழுந்து மடிந்து கழிவுகளைக் கரையொதுக்கி
கண்டிப்பதும் எனப் பலதும் நிகழ்கின்றன.

வகுப்புத் தோழமைகளுடன் நிலத்தையும் வானத்தையும்
கற்றுக்கொள்கின்ற இன்றைய பாட அலகிலே
காற்றும் குடையும் பறவைகளும் இலைகளும்
வித்துக்களும் நீர் நிலைகளும்
நுழைந்து கொள்ள குளுகுளுவென்றாகிப் போன என் மனம்,
வழமை போன்று இன்றும்
ஆற்றுக்கை புரியத் தவறவில்லை.

ஓ

Smoking Causes

உடலுக்குள்ளே மேகக் கூட்டம்
ஆகாயத்தைப் போல
தினம் தினமென எந்தக் குளத்துச் சுருப்புக்குள்
சூரியன் விரல்விட்டு குடைந்ததோ தெரியா
உடலுக்குள்ளே முகில் கூட்டம்
கடலும் காடும்..

மூட்டும் கொள்ளியடுப்பு
அடுத்த வீட்டவனுக்கும்
எரிந்து சாம்பலாகியது
சுவாசப் பைக்குள்.

பக்கத்தவனின் புரையேறல்
மயக்கம் தெளியும் வரை
யாருக்குத் தெரியும்
தலையைச் சுற்றுவது முகில் என்று.

இழுப்பது, மூக்கு வழி கக்குவது, சுதியேறிக் கழிவது
போதுமானது போதைக்குள்.
ஆயிரம் குடில்கள் எரிவது
ஆயிரம் நலவுகள் சாவது
மூட்டும் அடுப்போடு முடியும்.

பூனை சுருளும் போது
மிச்சமாய் இல்லை என்று
காசுப்பை அழுதே கேட்டது.

உயிரோடு போராடி கூட்டமாய்ச் சுற்றிய முகில்
இவனுக்குள் பெய்த மழையோடு சங்கமமாகி
பக்கத்து வீட்டவனும் சுவாசிக்க
இருமத் தொடங்கியுள்ளான்.

பஸ் ஏற, இரயில் ஏறவெல்லாம்
இப்போது,
மனிதனைச் சுற்றி எரிந்த கொள்ளிகள்
புகைகின்றன.

ஔ

பெருமூச்சென எழுந்த சொற்கள்

அடுக்கடுக்காக எழுந்த சொற்களை
ஒரு கவிதைக்குள் அடுக்கத் தொடங்குகிறேன்.

அடுக்க, அடுக்க
ஒரு பெருங்காற்று சுவாசப்பையின் ஆழத்திலிருந்து
குதித்தெழுந்து
மூக்குச் சுவரை உரசிக்கொண்டு
கிளர்த்து ஆகாச வெளியெங்கும்
பறந்து திரிகின்றது.

கூடவும் பறக்கின்ற ஒரு வானம்பாடியை
நண்பனாக்கிய பெரு மூச்சுக்காற்று
அதன் இறக்கையில் உட்கார்ந்து
தானும் ஒரு வானம்பாடியாக கற்பனையோடு மிதக்கிறது.

சந்தோசம் மேலிட மேலிட
வானம்பாடியை விட்டிறங்கிய மூச்சு
அண்டவெளியில் சஞ்சரித்து பஞ்சாகப் பறக்கிறது.

எனக்குள் அடுக்கிய கவிதையின் சொற்களை
வேறொரு கவிதையிலும் உட்கார வைக்க
சில கதிரைகளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

ஔ

ஆற்றைப் பாடுதல்

இதோ முடிவற்று ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது ஓர் ஆறு.
சிறு குளியலுக்காக நான் இந்த ஆற்றில் குதித்திருக்கிறேன்.
என்னோடு சேர்ந்து சில மீன்களும் குதிக்கின்றன.
அவற்றிற்கு நீண்ட செப்பட்டகைகளும் செவிகளும்
வெளிச்சமான கண்களும்.

ஆற்றின் மருங்குகளின் புல் நுனிகளில்
கொஞ்ச வண்ணத்துப் பூச்சிகள்
தெத்தித் தெத்தி என்னுடன்
மகிழ்ச்சியைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றன.

ஆற்றைச் சுற்றிய மலர்களின் வாசனையில்
மிதக்கிறது எனது சோப்பு.

நான் தாழ்ந்து எழும்போது
பச்சைக் கிளிகள் பேசிக்கொள்வதை
உள்வாங்குவதிலிருந்து
நீரின் சலசலப்பு தவிர்த்து விடுகிறது.

மூங்கில் காட்டிலிருந்து
காற்றோடு புறப்பட்டு வந்த இசை
என் தலையைத் தடவிச் செல்கின்றது.

திடீரென ஆறு ஒரு கனவின் கடிவாளத்திற்குள்
அகப்பட்ட இரவை
விடியச் செய்து விடுகிறது.

நான் குளியலறைக்குள் ஆற்றைப் பாடியபடியே
நனைந்து கொள்கிறேன்.

ஓ

பக்கங்களாய் விரியும் உறவு

நேற்றைகளில் கிழிக்கப்பட்ட புத்தகம்
கீலங்களாகக் கிடந்தன
பின்பெரிந்து சாம்பலாகின.

எஞ்சிய அதன் கடைசிப்பக்க வரிகளிலிருந்து
முன்னைய பகுதிகளை பக்கம் பக்கமாக வரையும் மனம்.
எரிந்த சாம்பலை வாரிச் சுறுட்டும் காற்று.
அதனை மனதின் பக்கமாய் திசைதிருப்புக்கிறேன்.

அங்கெல்லாம் இனி
மரங்கள் செழிக்கலாம்
பூக்கள் பூக்கலாம்
பறவைகள் பாடலாம்
அப்பாடலில் மழைத்துளிகளின் தாளம்.

ஃ

வெங்காய மூட்டைக்குள் கிளறப்படும் மூளைகள்

அழுகிய கொச்சிக்காய்
அடித்தது வாடை
மூக்கைத் துளைத்து குத்தியது முதுகில்
சொல்லிக் கத்தினான் விற்றவன்
தோலை உரித்து உரித்து
வெங்காய மூளை என்றும் சொன்னான்
விட்டிலின் தலைக்குள்.

வருந்தி அழுதேன்
ஒரு குடம் தண்ணீரைக் கண்களால் கெழித்தேன்
எழுந்த வியர்வை வடிந்து கால் வழி வந்து
துளை ஒன்றில் புகுந்து கொண்டது.
பட்டுத் தொங்கியது
அவன் அறிவுப் பழுத்தோலை.

எறும்பையும் ஏசினான்
புவையும் வதைத்தான்
மீண்டும் உரைத்தான்
என் உரலினுள் போட்டு இடித்தான்.

குடல் உருவி வாசித்தேன்
மணத்தது என்றேன்.

தராசியைத் தட்டி

'தூசியாய்ப் பறந்தது மக்களின் வாக்குகள்' என்றான்.

மீண்டும் அடித்தது வாடை...

அந்த சந்தை புழுத்தது.

நாளை ஒரு மேடை வர்ணமாய் ஜொலிக்க

பதில் சொல்லும் என்று

வெங்காய மூட்டையைக் கிளறினான் வியாபாரி

அதிரும் ஒரு தும்மலுடனும்

ஒரு சீறலுடனும்.

8

என் வானம்

தெருவோரமாய்

எனது வானம் இருண்டு வருகிறது.

சிறு தூற்றல் குட்டையைக் கிளறி நாற்றத்தை அடிக்கிறது.

மழைக் குருவி குதூகலித்து வட்டம் போடுகிறது.

எனக்குள் எழுதிக் குவித்த கவிதைகளை

கோதியள்ளி திசைகெட்டு

விசிறி நகர்கிறது காற்று.

இக்கணம் என் யோசனை எல்லாம்

கொடியில் காயப்போட்ட ஈர உடைகள்

இந்தக் காற்றுப்பட்டு புனைவாகிப் போகாமல்

இருக்கவேண்டும் என்பதில்தான்.

ஔ

வெற்றிலைச் சாறு மணக்கும் விரல்

சப்பித் துப்பிய இரத்தக்கறையில் நிலம்.

யுத்தம் எச்சில் துப்பிய படிக்கமாய்
சொல்லி மாய்கிறது.

வட்டாவைத் தூக்கிச் சென்று
இரத்தத்தை தந்தது காலம்.
சுண்ணாம்பைப் பூசி சுடுபட்ட தடம்
இன்னும் மறையவில்லை.

பூமியின் நாக்கு சிவந்து கிடக்க
அதில் முளைப்பிக்கப்பட்டவைகளில்
முலாமிடப்படும் பச்சைகள்.
காகங்கள் அவற்றில் கூடுகட்டத் தொடங்கியுள்ளன
கா.. கா.. கா..

உனது விரலில் வெற்றிலைச் சாறு மணக்கிறது
நிலப் பெண்ணே!

஀

பன்மிய இரைச்சல்களுக்காய்

பிரதிகளுக்குள் ஒழுங்குபடுத்தி அடுக்கி வைத்திருந்த
சொற்கள் ஒவ்வொன்றாய்த்
தொலைந்து போனது.

ஈக்கள் தான் அவற்றைப் பிடித்து இழுத்து வந்து
திண்ணையில் வைத்து
மொய்த்துக் கொண்டிருந்தன.

அவற்றின் இரைச்சல்கள் தந்ததெகிட்டலில்
வடிவமைத்துக் கொண்டிருக்கும் புதிய பிரதிக்குள்
மாறுபட்ட பல சம்பவங்களின்
புனைவைத் தொடங்கியிருக்கிறேன்.

ஔ

காடுகள் அல்லது மரங்கள் பற்றிய ஒரு வாசிப்பு

ஒரு மேசையை வடிவமைப்பதற்காக
ஒரு தச்சரிடம் வினவ
அவர் ஒவ்வொரு காடுகளாக
என்னை அழைத்துச் செல்கிறார்.

ராஜபரம்பரை மரங்களைக் காண்பித்து
உறுதியின் தன்மையைத் தூக்கியெடுத்து
எனது மனதிடம்
ஒப்படைக்கிறார்.

இப்பிரதிக்காக
நான் ஏலவே தயார்படுத்தி வைத்திருந்த
கற்பனைகளையும் மீறி
எனது மனதிற்குள்ளிருந்து ஒரு குரங்கு
வெளியே பாய்ந்து
தம் தோழமைகளுடன்
ஒவ்வொரு கொப்புகளிலும் தாவித் திரிகின்றது.

இப்பொழுது ஒரு மேசைக்காக
நான் சேமித்து வைத்த கடதாசிகளில்
மரங்களின் சுதந்திர இருப்பையும்
குரங்குகளின் அழகிய தாவுதல்களையும்
வரைந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

காடு மேசைகளுக்காக உருவாகவில்லை
தச்சர்களுக்காக வளரவுமில்லை.

காட்டின் இன்னொரு பக்கமிருந்து
மழை முகில் ஊடறுத்துச் செல்கின்றது.

ஃ

மின்னேற்றமுறும் அவள் படிமம்

நான் நிலவில் அசைகிறேன்
சில பொழுது இரவில் உறைகிறேன்
மல்லுக்கட்டி அழைக்கின்ற உம்மாவின் குரல்
வேலிகளில் பட்டுத் தெறித்த காலம்
பாசிலைக் கொடியாய்ப் படர்ந்து செல்கிறது.

காப்பிலிக் கோழியாய் வேலி இடுவல்களில் பூந்து
கொக்கரிக்கும் அந்தப் பரட்டை முடிச்சி
மாங்கொட்டை சூப்பிய வாயோடு நிற்பாள்.

என்னோடு மண்ணப்பம் சுட்ட கையோடு திரிந்த
அந்த படிக்காத மேதையின் பேரக் குழந்தைகள்
என்னை அப்பப்பா என்று அழைக்கின்ற போது
என் மெய்க்குள் மின்சாரமாய்ப் பாய்கிறது
அன்றைய அவள் சுட்டித்தனம்.

¶

கற்பனைக்குள் அடங்க மறுக்கும் நான்

சமயலறையிலிருந்து ஒரு சீனிக்கட்டியுடன்
வெளியேறும் எறும்பொன்று
இது வரை புனையப்படாத புதிய பிரபஞ்சத்தை நோக்கி
என் மனதை இலாவகமாக இழுத்து வருகிறது.
அவர்களோ நான் இன்னும் அவ்விடத்திலேயே நின்று
ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டிருப்பதாக
கற்பனை செய்துகொண்டிருக்கின்றனர்.

ஐ

விருந்தோம்பியின் பாடல்

நெஞ்சுக்குள் வெடித்த வெடிகுண்டில்
காலைப் புகைமுட்டம் புரைத்தது.
அதிகாரிகளுக்கிடையில்
நான் வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன்.
மேசையில் விழுந்து சுருண்டது உயிர்.
உயிருக்குப் பதவி உயர்வு கொடுத்தேன்.
பதவி நிலை அறிந்து
பசுவின் வாலைப் பிடித்து ஓடியது நண்டு.

மழலைகளுக்கு முதல் விழா.
மேடையில் அதிகாரி விலாசினார்.
சேகரித்த மொழியின் வடிவங்களுக்கு
குப்பையில் குண்டுமணி பொறுக்கினார்.
வடையொன்று வாய்க்குள் உருண்டது.
நிலமாக அதிர்ந்தது.
மென்று மென்று விழுங்கிட முயற்சித்து
துறைமுக அலையானேன்.

முதல்வர் உரித்து ஊட்டிய வாழைக் கனியொன்று
அதிகாரியின் கிணற்றில் கயிறுந்து விழுந்த வாளியாய்.
அருகில் இருந்து பத்திக்கை கட்டிட முயற்சித்த நான்,
என் முகம் மரணித்து.. மரணித்து..
எனக்கான கனியொன்று தட்டில்

இருபக்கம் முகம் துளாவிச் சரிந்தது.
முதல்வரின் கைக்கு எட்டாத செய்தி எது?
எனக்கு எது உயர்வான தரமாக வேண்டும்?

மற்றொரு அதிகாரி என்னை
அவர் கண்களால் தூக்கி இருத்தினார்.
பாடம் நன்றாக விளங்கியது.
அவர் வீட்டில் படித்துக் கொண்டிருப்பார்.
மக்களுக்கும் படித்துக் கொடுப்பார்.
மனைவிக்கும் புரைதட்ட விளக்கிப் புகட்டுவார்.

எனக்குள்
அவரைப் படித்தேன். அவரை உரைத்தேன்.
அவரைப் பாடினேன்.
விருந்தோம்பல் மயிரளவும் இல்லாத பாடல்
எனக்குள் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இடிந்த கட்டிடங்களுக்குள் மூச்சற்று நகர்கின்ற
உணர்வுகள் கோழிக் குஞ்சுகளாய்த் தலை உசுப்பின.
மெல்லிய தென்றலுக்குள் ஒரு காற்றாடியை விட்டு மகிழ்
ஒரு குழந்தைக்காக நிலவு குளித்துச் சென்றது.

ஔ

சுதந்திரம் கோரும் சொற்கள்

இரண்டு காகங்கள்
தென்னை வட்டுக்குள்
சண்டைபிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு காக்கையின் சொண்டிலும்
வெவ்வேறு வர்ணங்களில்
பல்வேறு சொற்கள் நிரம்பிக் கிடக்கின்றன.

ஒரு காகம்
தான் கடலில் அள்ளியவை என்றும்
மற்றது
தெருவில் பொறுக்கியவை என்றும்
தத்தம் தரப்பை உயர்த்திப் பிடித்து
சொண்டுகளைக் கூர்மைப்படுத்திக் கொள்கின்றன.

எனக்குப் பொறுத்திட இயலவில்லை.
இவற்றின் சண்டைகளில் ஜனநாயகம்
இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை.

இரண்டு காகங்களும் தேர்ந்தெடுத்த
சொற்களை செவிமடுத்து விட்டு
நூலகத்தின் உசாத்துணைப் பகுதிக்குள்
விரைகிறேன்.

விரித்துவைத்த நூல்களின் பக்கங்கள்
 மின்விசிறியின் காற்றில்
 அசைந்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஔ

தப்பித்தல் என்பது

கரையைத் தொட்டுவிடலாம் என்று
பயணித்திருக்கிறது வள்ளம்.
நீண்டதொரு நீர்ப் பாதையின்
குறுக்கில் கிடந்து
அலையினை எழுப்பும்
ஒரு மலைக் கல்லை
வள்ளம் கண்டிருக்க நியாயமில்லை.
கரையைக் காணாமலேயே
வள்ளம் அமிழ்கிறது.
யாரோ ஒருவன்
கவிதையோடு தப்பித்துக் கொள்கிறான்
ஓர் இராட்சத மீனிடமிருந்து.

ஔ

மூடு பனி

பனி என்னை மூடிக்கொள்கிறது
உனக்குப் புலப்படாமல்.

நான் கொறிக்கப்பட்டு உமியாக்கப்பட்டு
நான் எதற்கு?

சூப்பிய மாங்கொட்டையை வீச,
அம்பொன்றைப் பாயவிட
எனக்கும் தெரியும்.

நீ மேலும் புத்தகங்களைப் புரட்டு.
சமூகத்தை நண்பனாக்கு.
உன் வயது உன்னைத் துரத்தும் போது
பல கடல்களையும் ஆறுகளையும் நீ கடக்க நேரிடும்.

எனது காலம் கனைத்தது.
எனது நினைவுகள் அகவின.
என் மடிக்குள் கிடக்க
போரிட்டுப் புகைந்தது மனிதம்
சமூகச் செதில்களைச் சுரண்டிப் புலம்பி.

என் திரி கருகிக்கொண்டிருக்க
பின்பொரு நாள் நீ புரிந்து கொள்வாய்.

மென்மை என்ற இறகு உன்னில் முளைக்காதவரை
உன்னால் ரசிக்கப்படாத பூக்களை கசக்கிடுவாய்.
உன்னால் இயலாத பட்டைகளை உரித்திடுவாய்.

நீ

நீ

நீ..?

பனி என்னைத் தெரியாமல் மூடியது உனக்கு.

ஔ

உள்ளே நிரம்பியிருப்பது

கடதாசித் துண்டொன்றுக்கு
தரையில் கால் படாமல் பெல்டியடிக்கப்
பயிற்றுவிக்கிறது காற்று.

மறுபுறம் ஒரே பலூனைப் பலர் ஒன்று சேர்ந்து
ஊதிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

பயிற்சியை இடையில் நிறுத்தி விட்டு
காற்றிடம் இது பற்றி விசாரிக்கிறேன்.

அது பலூனினுள் நிரப்பப்படும்
சொற்களின் அபத்தங்களை
தன்னிடம் பயிலும் கடதாசியிடம்
எழுதிக் காண்பிக்கிறது.

நான் அப்பிரதியைக் கவனமாக உள்வாங்கிய படி
நகர்ந்து கொண்டே இருக்கிறேன்
சந்திக்குச் சந்தி இப்படி நிரப்பப்படுபவை பற்றி விசாரிக்கவும்
அவற்றின் அபத்தங்கள் பற்றி எழுதவும்
இன்னும் எத்தனை பிரதிகள் தேவைப்படுமோ
என்ற யோசனையில்.

வீடு நெருங்கியதும்
 வாசலில் நின்ற குழந்தை
 பல் வர்ண பலூன்கள் கேட்டு
 அழுதுகொண்டிருக்கிறது.

8

கூடு கலைக்கும் மனிதவாடை

அசைத்துப் பார்த்தேன்
கயிற்றால் கட்டிய காற்று.
உறுமிப் பார்த்தேன்
சுடரால் பிணைந்த சூரியன்.
கொழுவிப் பார்த்தேன்
மொட்டால் மெழுகிய மலர்.

பிரண்டு மடியாத நா
விரல் நுனிவரை உண்மை உரைத்தது
என்னில் வளர்த்த மூச்சு பிணத்தோடு சேரும் வரை.

கருவாடு நெருப்பில் வேவி உள்ளம் குளிர்ந்தது.
காலை உயர்த்தி, தலைமேல் பதித்து
நடக்கத் தொடங்கியது கர்வம்.
ஓயாத அலையில் குளித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.
ஒரு ஆண் அலையேனும் அழைக்க
இந்தப் பன்னல்கள்
என்னைத் தூக்கி நுரையில் தள்ளட்டும்.

காக்கை ஒரு மிடறு குடித்தது
என் அழகையின் நீரை.
பசி தீர்ந்ததோ?
பாசச் சுள்ளிகளை நிறைத்துக் கட்டிய கூடு

யாரும் கலைக்காது
உயரத்தில் மனிதவாடை வீசாது காணும்.
இவனும்...

ஔ

யாரும் கலைக்காது

உயரத்தில் மனிதவாடை வீசாது காணும்.

இவனும்...

॥

கனிந்து வீழும் கவிதை

மேசைச் சீலையை உதறிப் போடுகிறேன்.
சில சொற்கள் வீழ்ந்து நசிந்தன.
நசிந்த சொற்களை
மீண்டும் பொறுக்கி எடுத்து
மேசையில் வைக்கிறேன்.
அவை மரங்களாக முளைக்கின்றன.
மரங்களின்
கிளைகளில் பழுத்துத் தொங்கும்
வசனங்களைக் கவனித்த
அணில்களின் சத்தம் செவிகளைத் தொட்டன.
அவற்றின் உரையாடல்
கவிதைகளாகி
மீண்டும் மேசைச் சீலையில் கனிந்து வீழ்ந்தன.

ஔ

இரைப்புமுவானேன்

நானும் ஓர் இரைப்புமுவானேன்.
கிணற்றடி மண்ணுக்குள்
என் சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டது.

என்னைப் பிடுங்கி ஒரு தூண்டிலில் செருகும்வரை
இந்த மனிதன் நான் வாழும் நிலவுலகை
ஆக்கிரமித்து என்னை இரையிடுவான்.

என் வேதனை நான் நெளிகையில் உணர்வேன்
அடுத்த மாரிக்குள்ளும் மண்வெட்டியோடு வருவான்
எங்களுர்க் குளங்கள் நிறைந்து வழியும்.

ஃ

மாற்று வழி

எனது உள்ளப் பூமரக் கன்னி உதிர்கிறது.
தென்னம் பூப்போல சொரிந்து கிடக்கிறது.
வெட்கித்து வெட்கித்து
உலர்ந்த பூக்கள் சேர்கின்ற மயானம்
எனது வாசல்.

நெருப்பிட்டுக் கொளுத்த
எனது பச்சைப் பயிரை வாடச் செய்கிறது.
'சுவாய் சுஃப்'
நெருப்பிற்குள் ஊதி சூடு களற்றி குளிர்த்தினேன்.
இந்தப் பச்சைப் பயிர்களை வாடாமல் பார்க்க வேண்டும்
அதன் ஜீவித்தலுக்காய். எல்லோரின் ஜீவித்தலுக்குமாய்.

பிராணிகளின் மலத்தைப் புதைக்கின்ற மனசில்
நாற்றத்தின் வாடை. யாரும் முகராமலில்லை.
அது மூக்கின் குணம்.
இடையிடையே நகக்காளான்
தென்னையின் அடியைச் சுற்றி முளைக்கிறது.
அதுவும் ஒரு நாற்றம் தான்.

காகத்தின் சொண்டில் அறுத்த மீனின் தலை
புழுக்களை முகர்கிறது.
மீனின் அத்தலையும் பூமரத்திலிருந்து உதிர்ந்து
வாசலில் பிலால் வாடை.

அதனைப் புதைக்கத் தோண்டிய மடு கொஞ்சம் பெரிது.
 உள்ளே ஓரிரு புழுக்களினதும் நெழிவுகள்.
 நெருப்பை அணைத்து பாதி வெந்தவைகளையும்
 போட்டு மூடுகிறேன்.
 முன்பே அக்காகம் வந்திருந்தால்
 ஒரு சுவாய் சுஃப் தேவைப்பட்டிருக்காது.

8

எனது மண்

எனது மண் சிவந்துகொண்டிருக்கிறது.
ஒரு நிகழ்வில் குரவைக்கு கூடிய பெண்கள்
சப்பித்துப்பிய வெற்றிலைச்சாற்றின்
வர்ணமாகிக்கொண்டிருக்கிறது.

இந்த மண்ணில்தான்
எனது தொப்புள் கொடியும் அறுத்து வீசப்பட்டது
எனது கன்னி மொழியும் சிதறிக்கிடந்தது.

நான் கழித்த சிறுபிள்ளைச் சிறுநீர் ஓடையின் சலசலப்பும்
நான் விட்ட காட்டு மலத்தின் துவையலும்
இங்கும் நிகழ்ந்திருக்கின்றன.

தட்டித் தடக்கி
தவழ்ந்து
வீழ்ந்து எழுந்து
முகம் ருசித்த சீனியும் இந்த மண்தான்.

கிளிக்கோடு, கிடுகிடு, நாய் புலி, மண் சோறு என
பல விளையாட்டுக்கள் கற்றுத் தந்த
மண்ணும் இதுவே.

இன்றும் என் நரைவீழ்ந்து மறைகின்ற
எனது அரச தொழில் நெருங்கிவரும் ஓய்வுவரை
எனது மரணத்தின் பின் உயிர்க்கும் சந்ததிக்காகவும்
எனது மண் சிவந்துகொண்டிருக்கிறது...

ஔ

[Faint bleed-through text from the reverse side of the page, including phrases like 'மண் சிவந்துகொண்டிருக்கிறது' and 'உயிர்க்கும் சந்ததிக்காகவும்']

ஊடறுத்துச் செல்லும் நினைவு

இரைந்திரைந்து பறந்தது நினைவு.
அது தன் இறக்கையை நீர்த்தேக்கங்களில்
விட்டுக் குளிப்பாட்டி
சடைத்து உதிர்ந்த மரமொன்றில் தங்கி
பல நாட்களாகச் சேமித்த
அழுக்குகளைக் கழுவிச் சென்றது.

இன்னொரு நாள் மற்றுமொரு நினைவு
வந்தமர்ந்தது.
தாங்க இயலாது மனசை உதறினேன்.
அருகிலிருந்து கண்ணாடிப் பாத்திரங்கள் எல்லாம்
உடைந்து நொறுங்கின.
பின்னர், ஒரு பெரிய புத்தகத்தைப் பிரித்து
சில கடின சொற்களைக் காண்பித்து
இவைகளோடு எழுத்தோவியம் வரையச் சொல்லி
சுவரொன்றையும் காண்பித்துக் கழன்றது.

உற்றுப்பார்த்தேன்
விடியவிடிய கண்களுக்குள்
ஓர் எழுத்தோவியம் பிரசவிக்க நோக்காடு எழவில்லை.
நான் நினைவுகளோடு வாழ்விருப்பின்றி
ஒரு மலரின் வாசனையை முகர்ந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

ஔ

பூனைச் சின்னத்துக்கே வாக்களிப்பீர்!

என் மனதிலிருந்து வெளியே துள்ளிய பூனை
ஒரு தெருவுக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றது.
அங்கே ஊர்மக்கள் கூட்டம்.
வாய்களெங்கும் அரசியல் மொழிகள்.
எல்லா வர்ணங்களிலும் பல மேடைகள்.
வாக்குகள் மீது உறுதியுரைகளின் பேரம் பேசல்கள்.

அங்கே ஒரு மேடையில் கொடிகள்
மக்களை அழைப்பது போல் அசைந்து நின்றன.
மற்றொரு மேடை ஒரு வர்ணத்தால் பூசிக்கிடந்தது.
அதன் நான்கு திசையும் விடுதலைக் கீதங்கள்,
பழைய பாடல்கள் உருவேற்றின.

குழம்பிக் கலைந்து மீண்ட பூனை
என்னை விசாரணை செய்தது
எனது வாக்குரிமையில் பங்கு கேட்பது போல்.
அதற்கும் உரிமை செய்யும் கவிதையின் கரங்கள்
அதன் வாக்கினை எவ்வுறுதிகளுக்காய்ப் பேரம் பேசும்?

அதனிடம் சொன்னேன்
நீயுமொரு சின்னமாக இருந்திருந்தால்
என்னோடு வந்திருக்க மாட்டாய்.
வா..
உன்னையும் சுவரில் ஒட்டிப் பார்ப்போம்.

ஊ

நான் எனும் பொழுது

எனது மகிழ்ச்சியைப்
பங்கு போட விழைகிறது பொழுது.
கிளை விட்டுப் படரும் பாதைகளில்
அது நகர்ந்து செல்கிறது.

இடையே சில வண்ணத்துப் பூச்சிகளையும்
குளிர்ச்சியையும்
எனக்குப் பரிசளித்து விடுகிறது.

முடிவுறாத வாழ்வின் நம்பிக்கை
அசைக்க முடியாத அத்திவாரம் என்பதாக
சில பறவைகள் என்னுள் கூடிழைக்கின்றன.
அருகே எண்ணற்ற பூக்களும் மலர்கின்றன.

ஃ

கரையொதுங்கும் கலர்ப் பாம்புகள்

குடி நுகரும் ஊருக்குள் புகுந்த
வாவிக்குள் வந்த சல்லுகள் மாதிரி
ஊர்ச் சல்லுக்குள் ஜனநாயகம்.
காயாத கருவாட்டில் புழுக்கும் தலைக்குள்ளிருந்து
வண்டுகள் உமிழும்.

பச்சைப் பாம்பு ஒன்று
மனிதாபிமானத்தின் இறக்கை விரிக்கும்.
வறண்ட நாக்கு மக்களிடம் பேசும்.
எதிர்கால நாற்காலி முதிரையில் இருக்க
சுனாமிக்கு மூக்குத்தி குத்தி விழாக் காணுகிறது.

நீலமாய் ஒரு பாம்பு,
சுனாமியால் நிரப்பிய
வெளிநாட்டுச் சுரியை நிரப்பிக் காண்பித்து
தெற்கில் சட்டை கழற்றுகிறது.
காட்டையும் கழனியாய்க் காட்டுகிறது.
வடக்கையும் கிழக்கையும் என்னில்
போர்த்துவேன் என்று கூதலைக் காட்டுகிறது.

சிவப்பாய் இன்னொன்று
கண்களை உருட்டும். முடியைக் கோதும்.
பிணம் இனித் தின்னேன் என உண்மையாக்கும்.
உழைப்பாளியைத் தீண்டேன் என முழங்கும்.
ஏழைகளின் கண்ணீர் உவர்த்தலாகாது என எண்ணுகிறது.

இப்பாம்பு, அலகொன்றை எடுத்து சிலம்பமாடும்
தனியிடம் ஒன்றுக்கு இனிப்பூட்டி அழைத்து அழைத்து
மூன்றாம் கடலிலிருந்து சீறுகிறது
தேசத்தை வெளிச்சப்படுத்திய தாரகை மொழியில்.

சுனாமியின் முடிபிடுங்க வந்திறங்கும்,
நகம் பிடுங்க வந்திறங்கும் ஊருக்குள்
மீண்டும் நாதியற்றவர்களைக் கொத்த
எல்லா வர்ணப்பாம்புகளும்
சுனாமி பூசிய கரியுடன் கியூவில்.

ஜனநாயகம் மணத்த தேங்காய்ப்பூ.

ஔ

கதைகள் புனையும் உலகு

குழந்தைகள் தத்தமது உலகை வரைந்து
தீந்தையிட்டு
எனது மேசையில் அடுக்கினர்.
நான் ஒவ்வொன்றாக எடுத்து விரிக்கிறேன்.

ஒன்றில் சிலர் முண்டக் கண்கள்,
நீண்ட கை கால்களுடன்
தலையில் மொட்டை அணிவிக்கப்பட்டிருந்தனர்

மற்றொன்றில் மல்லிகையும்
செவ்வரத்தையும் அலறியும்
என் முகத்தை வருடிச் செல்கின்றன.

கடைசியாக
என்னைக் கொறிக்கத் தாவும் அணிலையும்
சீறிப் பாயும் பூனையையும்
தடவிக் கொடுக்கிறேன்.

இப்படி எத்தனை கதைகளைச்
சுமந்திருக்கிறது
இவர்களின் உலகம்.

ஔ

சண்டைப் பொழுது

காலைக்கடன் முடிக்க
குளத்தோரம் செல்வதானால்
பெரும் சுகம் என்பேன்.

ஆத்து வாழைப் பூக்களைப் பறித்து
அழகு மாலை செய்வேன்
காய்ந்த ஒலை ஈர்க்கில் கிழித்து
கோபுரம் அமைப்பேன்
அருவருப்பைப் போக்க.

ஈக்களின் கொண்டாட்டம்
காதுகளில் ஒலிக்கும்.
காக்கைகளின் திண்டாட்டம்
வானத்தை முழக்கும்.
காட்டுக் கொய்யா மறைவில்
நாய் ஒன்று வீணி சுரக்கக் காத்திருக்கும்.

ஆட்களின் வருகை அதிகரிக்க
எழுந்திடுவேன் நடக்க...
நாய் உறுமி காக்கைகள் கரைந்து
பல பாகங்கள் சென்ற என்னைத் திருப்பும்.
அங்கே நாய்க்கும் காகங்களுக்கும் இடையில்
சண்டை நடக்கும்.

ஐ

சொற்களைப் பின்தொடரும் முணுமுணுப்புகள்...

நாளை நாளை என மென்றபடியே
துள்ளிப் பாய்ந்து
ஓடி அலைவுறுகிறது வெயில்.

நிமிடத்திற்கொரு முறை அது
தன்கால்களால் புழுதியைக் கிளறி
நிலத்தின் ஆழம் வரை
முகத்தைப் புகுத்தி ஆறுதலடைகிறது.

இரவு வேளைகளில் தன்கதைகளை
அசைபோடத் துணைகளின்றி
மனிதர்களின் படுக்கையறைக்குள்ளும்
நுழைந்துகொள்கிறது.

பறவை, விலங்குகள் எல்லாம்
வெயிலுக்கு ஆதரவாக
பேசிக்கொள்கின்றன.

இப்படி ஒரு சம்பவத்தை
எழுதிக் கொண்டு வருகையில்
சொற்களைப் பின்தொடர்கின்றன
அடியால் தறிக்கப்பட்ட
ஆன்மாக்களின் முணுமுணுப்புகள்.

இப்பொழுது அவை
என் அறைக்குள் இயங்கும்
குளிர்நட்டி வழியாக
இரு காதுகளுக்கும் புகுந்து
என் மனதைப் பற்றிக் கொள்கின்றன.

ஓ

இப்பொழுது அவை
என் அறைக்குள் இயங்கும்
குளிநூட்டி வழியாக
இரு காதுகளுக்குள்ளும் புகுந்து
என் மனதைப் பற்றிக் கொள்கின்றன.

8

சிதறிய உன் சிரிப்புத் துகள்கள்

உன் சிரிப்பால் நிறைந்திருந்த கோப்பை
எதிர்பாராத விதமாக என் கையிலிருந்து
நழுவிக்கீழே விழுந்தது.
தரையில் சிதறிய சிரிப்புத் துகள்கள்
அங்குமிங்கும் ஊர்ந்து திரிந்தன.
மனம் ஒரு நிலைக்கு வர முன்னரே
அவை ஒவ்வொரு பாத்திரங்களுக்குள்ளும்
புகுந்து சலசலத்து பின் அவற்றை
போட்டுடைக்க ஆரம்பித்தன.

இப்பொழுது குசினிக்குள் கணத்திற்குக் கணம்
உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது புதிய இசை.
முடிந்தவரை இவ் இசையுடன் இன்றைய
பொழுதைக் கழிக்கும் முயற்சியில் நான்.

யன்னல்களையும் கதவையும் அடைத்துவிட்டு
கூரிய ஆயுதங்களையும் மறைத்து வைக்கிறேன்.
ஊர்ந்து திரியும் சிரிப்புத் துகள்களினால்
பாதிப்புற்ற கரப்பான்களும்
பொழுதுபோக்க தயாராகின்றன.
மனத்தின் நிழலின் ஒரு பகுதியை
அங்கேயே விட்டுவிட்டு
குசினியிலிருந்து மெல்ல வெளியேறுகிறேன்.

படுக்கையறையிலே கட்டிலில் விழுந்து
அடுத்த பக்கத்தைப் புரட்டுகிறாய்.

பாத்திரங்களற்ற நம் குசினியில்
உன் சிரிப்பே எல்லாமாகி இருக்கிறது
என தேநீரை நீட்டுகிறேன்.

இதையும் புனைவாக்கி விடுவாயா
என்கிறாய்
மீண்டும் சிரித்தவாறே.

ஃ

கற்பனைக்குள் உருப்பெறும் காடு

நான் மெல்ல மெல்ல
நகர்ந்து செல்கிறேன்.
கூடவே நடைபோடும் நிழல்
சில மரங்களை
வரைந்து கொண்டு வருகிறது.

உங்கள் கற்பனையால் இந்தக் கவிதை
ஒரு காடாகிப் போகலாம்.

ஔ

பூனையாகி முயலாகி நகரும் நிலவு

நிலவில் கரைந்து கிடக்கிறது பொழுது.
காற்று என்னை அழைத்து வந்து
கடல்வெளியில் மண்ணப்பம் சுட்டுக் காட்டி
தென்னை ஒலைகளின் பளபளப்பை
ரசிக்கப் பணிக்கிறது.

மணலில் அமர்ந்திருந்த நான்
சற்றுக் கெளிந்து வானத்தைப் பார்க்கிறேன்.
குதூகலித்த நிலவு
நெஞ்சின் மேலே அமர்கிறது.
உடனே அதனை ஒரு பூனையாக்கி
கொஞ்சிக் கிடக்கிறேன்.

கையிலிருந்த பூனை தவறுதலாக
அருகில் நிறைவு செய்யாமல் வைத்திருந்த
புனைவொன்றினுள் வீழ்ந்ததில்
முயலாக மாறி நிலவிலே பாய்ந்து செல்கிறது.

ஃ

புனைவு சூழ் உலகு

- இமாம் அந்நான் -

பல பிரதிகளைக் கொண்ட புனைவுத் தொகுப்பிற்கு உரை எழுதுவதில் இரு விடயங்களை அதிகம் அக்கறை கொள்கிறேன்.

முதலாவது : ஒரு புனைவுத் தொகுப்பின் மீது மொத்தத்துவப் பார்வையை முன்வைத்தல், அதனை ஒரு தொகுப்பு கொண்டிருக்கும் முழுப்பிரதிகள் மீதும் பொதுமை செய்து சாராம்சப்படுத்துதல் ஆகியவற்றுடன் உடன்பட மறுக்கும் பார்வைகளின் மீதே அதிக அக்கறை கொண்டு வருகிறேன். ஒவ்வொரு பிரதியும் விதம் விதமான கவிதை சொல்லிகளையும், கவிதைச் சூழலையும், கவிதா உயிரிகள் அல்லது உயிரிலிகளையும், சொல்லல் முறைமைகளையும், உத்திகளையும், கதையாடும் பல்வகைப்பட்ட அரசியலையும் கொண்டிருக்கும். இந்த வித்தியாசங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் ஒத்த பண்புகள் சிலதைக் கண்டுபிடித்து அவைகளை முழுத் தொகுப்பிற்கானதுமாக பொதுமைப்படுத்துவது, பிரதிமீது மேற்கொள்ளும் வாசிப்பின் வன்முறையாக மாறிவிடும் அபாயமுண்டு.

இரண்டாவது: ஒரே ஒரு கவிதைப் பிரதியுடனேயே பல நாட்கள் பேசிப் பழகிக் காலம் கடத்துபவனிடம், ஒவ்வொரு கவிதைப் பிரதியையும் தனி உலகெனப் பார்த்து அவதானிப்புகளைச் செலுத்துபவனிடம் ஒரு தொகுப்பைத் தந்து உரை எழுதக் கேட்பது எவ்வளவு விபரீதமானது?

ஆக, இவ்விரண்டையும் மனம் கொள்வதால் கவிஞர் டீன் கபூரின் இத்தொகுப்பிலிருந்து தெரிவு செய்து கொண்ட இரு

பிரதிகள் மீது மேற்கொள்ளும் வாசிப்பு நிகழ்த்துகையாக இவ்வரையை அமைத்துக் கொள்ளலாம். ஒரு பிரதி தன் எல்லைக்குள் தன்னை எவ்வாறு நிகழ்த்துகிறது, அதற்கென என்ன செய்து கொள்கிறது என எனது தரப்பிலிருந்து சுண்டப்படும் ஒரு வாசிப்பு இடைவினையாக இதனை வளைத்துக் கொள்கிறேன்.

** ** *

மாற்று வழி

எனது உள்ளப் பூமரக் கன்னி உதிர்கிறது.
தென்னம் பூப்போல சொரிந்து கிடக்கிறது.
வெட்கித்து வெட்கித்து
உலர்ந்த பூக்கள் சேர்கின்ற மயானம்
எனது வாசல்.

நெருப்பிட்டுக் கொளுத்த
எனது பச்சைப் பயிரை வாடச் செய்கிறது.
'சுவாய் கூஃப்'
நெருப்பிற்குள் ஊதி சூடு களற்றி குளிர்த்தினேன்.
இந்தப் பச்சைப் பயிர்களை வாடாமல் பார்க்க வேண்டும்
அதன் ஜீவித்தலுக்காய். எல்லோரின் ஜீவித்தலுக்குமாய்.

பிராணிகளின் மலத்தைப் புதைக்கின்ற மனசில்
நாற்றத்தின் வாடை. யாரும் முகராமலில்லை.
அது மூக்கின் குணம்.
இடையிடையே நகக்காளான்
தென்னையின் அடியைச் சுற்றி முளைக்கிறது.
அதுவும் ஒரு நாற்றம் தான்.

காகத்தின் சொண்டில் அறுத்த மீனின் தலை
புழுக்களை முகர்கிறது.
மீனின் அத்தலையும் பூமரத்திலிருந்து உதிர்ந்து

வாசலில் பிலால் வாடை.

அதனைப் புதைக்கத் தோண்டிய மடு கொஞ்சம் பெரிது.
உள்ளே ஓரிரு புழுக்களினதும் நெழிவுகள்.

நெருப்பை அணைத்து பாதி வெந்தவைகளையும்
போட்டு மூடுகிறேன்.

முன்பே அக்காகம் வந்திருந்தால்

ஒரு 'சுவாய் கூஃப்' தேவைப்பட்டிருக்காது.

இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள கவிதைப் பிரதிகளில் அதிக கவனித்
தலைப் பெறுகின்ற, அக்கறைகொள்ளப்பட வேண்டிய ஒரு
பிரதியாக இந்த 'மாற்று வழி' கவிதையை வாசிக்க முடிகிறது. பல
விடயத்துவங்களைக் கவனமாக உள்வாங்கியே இது வடிவமைக்
கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்பிரதிக்குள் வைக்கப்பட்டிருக்கும் கவிதை சொல்லியின்
மனதிற்குள்தான் பூமரம் இருக்கிறது. அப்பூமரத்திலிருந்து உதிரும்
கன்னிகள் கவிதை சொல்லியின் வீட்டு வாசலில் வீழ்ந்து காய்ந்து
மாய்கிறது. அதாவது, மனதிற்குள் புனைவாக வளர்ந்து நின்ற
மரத்திலிருந்து கன்னிகள் அவரது வெளி எதார்த்தமான
வாசலுக்குள் வீழ்ந்து மாய்கின்றன. புனைவிற்குள் உருப்பெற்று
எதார்த்தத்திற்குள் இருப்பைப் பெருகின்றன கன்னிகள். இத்தகைய
புனைவுத்திகள் எதார்த்தவியல் இலக்கியச் சித்தாந்தங்களின் மீது
மாற்று உரையாடல்களை உருவாக்குகின்றன. எதார்த்தத்திற்கும்
புனைவுக்கும் இடையில் இதுகாறும் பேணப்பட்டு வந்த எல்லைக்
கோடுகளை சிதைத்து, எதார்த்தமென நம்பப்படுபவைகளை
புனைவின் சாத்தியங்களால் கட்டியெழுப்பப்பட்டவைகளாகப்
பார்ப்பதற்கான உரையாடல்களைத் துவக்கி வைக்கின்றன.
மேலும், எதார்த்தங்கள் நிறுவிக் கொண்ட authentication,
என்றைக்குமான உண்மை போன்ற ஒற்றைக் கதையாடல்களை
இடையீடு செய்து பார்க்கவும் முனைகின்றன.

இதனை மேலும் சற்று விபரித்துவிடுகிறேன். நமது பொதுப் புத்தியில் தனிமை என்பது “கொடுமையான துன்பம் நிறைந்தது”, “விரக்தியை உண்டுபண்ணக்கூடியது” என்றவாறான புரிதல்களும், அவைதான் உண்மையென நம்பும் நிலைப்பாடுகளும் உறைந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். தனிமை என்பது இப்படியான உண்மையை மாத்திரமா கொண்டிருக்கிறது? தனிமை ரசித்தலுக்கானதாக இல்லையா? தனிமையில் இன்புற்றிருத்தல் இல்லையா? இங்கு தனிமை என்றால் இப்படியானதுதான் எனும் ஒற்றை எதார்த்தம் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுவே இயல்பானது, உண்மையானது என எம்மிடையே நம்பவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. புனைவின் சாத்தியத்தால் தனிமைக்கு புதிய இயல்புகள் முன்வைக்கப்படுகின்ற பொழுது, அதற்கென ஏலவே கட்டமைந்திருக்கும் இயல்புகள் மீது சந்தேகமும் மாற்றுப்பார்வைகளும் உருவாகி விடுகின்றன. அவ்வியல்புகளும் புனையப்பட்டவைகள்தான் எனும் சிந்திப்பு உருக்கொள்கின்றது. இத்தகைய சிந்திப்பை இத்தொகுப்பின் முதல் கவிதைப்பிரதியான “அழகெனவும் அடரும் தனித்தல்” விபரித்துக் காட்டுவதை எடுத்துக் காட்டாகக் குறிப்பிட முடியும்.

தொடர்ந்து, கவிதைசொல்லி வாசலில் கிடக்கும் உலர்ந்த பூக்களைக் கூட்டியள்ளித் தீயிடுகிறார். அத்தீயின் வெப்பமானது ஏனைய பயிர்களை வாடச் செய்வதனை அவதானிக்கும் அவர், பிரதிக்குள் தனது புனைவாற்றலைப் பிரயோகிக்கிறார். ‘சுவாய் கூஃப்’ என மந்திரமோதி நெருப்பின் சூட்டை அகற்றுகிறார். பிரதிக்குள் தற்காலிகத் தீர்வை உருவாக்குகிறார். மொழி எத்தகைய சாத்தியப்பாடுகளுக்குமான இடத்தினை வழங்கவே செய்கிறது.

அப்பயிர்களை ஏன் வாடாமல் பார்க்கவேண்டுமென கவிதை சொல்லி முன்வைக்கும் விடயத்தின் மீது இன்னும் அதிக கவனிப்பைச் செலுத்திப் பேசவேண்டியுள்ளது. இயற்கைகளைப் பாதுகாப்போம் என முன்வைக்கப்படும் சுலோகங்களும், அது

சார்ந்த செயற்பாடுகளும் மனிதமய்ய வாதத்தைக் (anthropocentric perspective) கொண்டிருக்கும். “இயற்கையைப் பாதுகாத்தால் தான் நாம் நிம்மதியாகவும் ஆரோக்கியமாகவும் வாழமுடியும்”, “மரங்கள் வளர்ப்போம். அப்போதுதான் மழையும் சுவாசிக்கத் தூய்மையான காற்றும் கிடைக்கும்”, “நாய் வளர்ப்போம். அதனை நேசிப்போம். ஏனெனில், அது நன்றியுள்ள மிருகம். வீட்டைப் பாதுகாக்கும். திருடர்களைக் கண்டால் குரைக்கும், துரத்தும்” என்றவாறான கதையாடல்கள் அனைத்தும் மனிதர்களுக்குப் பிரயோசனம் என்ற வகையில்தான் மனித மற்றவைகளின் மீது அக்கறை கொள்ள வேண்டுமென வலியுறுத்தும். ஆனால், இப்பிரதிக்குள் கவிதைசொல்லி தாவரங்களை வாட விடாமல் பாதுகாக்க அதன் ஜீவித்தலையே முதற்காரணமாகச் சொல்கிறார். இதனூடாகக் கவிதைசொல்லி தாவரங்களின் சுயமான இருப்பின் மீது கவனித்தலைச் செலுத்துகிறார். தாவரங்களின் இருப்புக் காகவே முதலில் அதனைப் பாதுகாப்பதில் அக்கறை கொள்கிறேனென முன்வைக்கிறார். மனித மற்றமைகள் மீதான மாற்றுப் பார்வையை, மனித மய்ய சிந்திப்பிலிருந்து விலகும் பார்வையை உருவாக்குகிறார்.

அதனைத் தொடர்ந்து பிரதிக்குள் வேறொரு சம்பவத்தின் விபரிப்பு இடம்பெறுகின்றது. இது டீன் கபூர் தனது சில பிரதிகளிலே பாவிக்கும் உத்தியாகவே பார்க்க விரும்புகிறேன். அதாவது, ஒரு குறிப்பிட்ட விடயம் தொடர்பில் அதனைச் சுற்றிய கவிதை சொல்லலை முன்வைத்து, இடையே அதனுடன் தொடர்புபட்டிராத வேறொரு விடயம் பற்றிய சொல்லுதலை / விபரிப்பினைச் செருகிவிடுகிறார். சிலவேளை அச்செருகுதலின் ஏதாவது முனையில் ஒரு கையிற்றை முடிந்து, அதனை இழுத்து வந்து முன்னைய சொல்லுதலுக்குள் முடிந்து விடுகிறார். இந்தப் பிரதியிலும் நாற்றங்களைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டு வரும் கவிதை சொல்லி, காகம் தூக்கிவரும் மீனின் தலை பற்றி, அதன்

பிலால் வாடை பற்றி விபரிக்கிறார். காகத்தின் வாயிலிருக்கும் இறந்த மீனொன்றின் தலை புழுக்களை முகர்கிறது. (இறந்த மீனின் தலை இப்பிரதிக்குள் இயங்குகிறது. புனைவு அதற்கான சாத்தியத்தை வழங்கிவிடுகிறது) அக்காகம் மீனின் தலையை வைத்திருப்பது அவரது மனதிலிருக்கும் பூமரத்தில். அங்கிருந்து அவரின் வாசலில் விழுந்து பிலால் வாசமேற்றுகிறது அம்மீன் தலை. அத்தலையை மடுவெட்டிப் புதைக்கிறார். அப்படிப் புதைக்க எடுத்த முடிவினை, மீன் தலையின் பிலால் வாசத்தை இல்லாமல் செய்வதையும் தாண்டி, அம்மீன் தலை முகர்ந்து தேடும் புழுக்கள் மடுவுக்குள் அதற்கு கிடைக்கக் கூடும் என்பதாகவும் வாசிக்க முடிகிறது.

புதைப்பதற்காகத் தோண்டிய மடு பெரிதாகிவிட்டதும் கவிதைசொல்லிக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. உலர்ந்த பூக்களை எரிப்பதன் மூலம் உண்டாகும் வெப்பத்தால் தாவரங்கள் வாடுவதைத் தடுக்க மந்திரம் செய்து சூட்டைத் தணிப்பதையும் விட, புதைத்தே இருக்கலாம் என நெருப்பை அணைத்து பாதி வெந்தவைகளைப் புதைத்துவிட்டு சிந்தனை செய்கிறார். அதனையே மாற்று வழியாகவும் பார்க்கிறார்.

** ** *

கரையொதுங்கும் கலர்ப் பாம்புகள்

குடி நுகரும் ஊருக்குள் புகுந்த
வாவிக்குள் வந்த சல்லுகள் மாதிரி
ஊர்ச் சல்லுக்குள் ஜனநாயகம்.
காயாத கருவாட்டில் புழுக்கும் தலைக்குள்ளிருந்து
வண்டுகள் உமிழும்.

பச்சைப் பாம்பு ஒன்று
மனிதாபிமானத்தின் இறக்கை விரிக்கும்.

வறண்ட நாக்கு மக்களிடம் பேசும்.
எதிர்கால நாற்காலி முதிரையில் இருக்க
சுனாமிக்கு மூக்குத்தி குத்தி விழாக் காணுகிறது.
நீலமாய் ஒரு பாம்பு,
சுனாமியால் நிரப்பிய
வெளிநாட்டுச் சுரியை நிரப்பிக் காண்பித்து
தெற்கில் சட்டை கழற்றுகிறது.
காட்டையும் கழனியாய்க் காட்டுகிறது.
வடக்கையும் கிழக்கையும் என்னில்
போர்த்துவேன் என்று கூதலைக் காட்டுகிறது.

சிவப்பாய் இன்னொன்று
கண்களை உருட்டும். முடியைக் கோதும்.
பிணம் இனித் தின்னேன் என உண்மையாக்கும்.
உழைப்பாளியைத் தீண்டேன் என முழங்கும்.
ஏழைகளின் கண்ணீர் உவர்த்தலாகாது என எண்ணுகிறது.

இப்பாம்பு, அலகொன்றை எடுத்து சிலம்பமாடும்
தனியிடம் ஒன்றுக்கு இனிப்பூட்டி அழைத்து அழைத்து
மூன்றாம் கடலிலிருந்து சீறுகிறது
தேசத்தை வெளிச்சப்படுத்திய தாரகை மொழியில்.

சுனாமியின் முடிபிடுங்க வந்திறங்கும்,
நகம் பிடுங்க வந்திறங்கும் ஊருக்குள்
மீண்டும் நாதியற்றவர்களைக் கொத்த
எல்லா வர்ணப்பாம்புகளும்
சுனாமி பூசிய கரியுடன் கியூவில்.

ஜனநாயகம் மணத்த தேங்காய்ப்பூ.

இப்பிரதிக்குள் வைக்கப்பட்டிருக்கும் கவிதைசொல்லி,
சுழன்றடித்த சுனாமி நிகழ்வைத் தொடர்ந்து பல கலர்களிலான
பாம்புகள் அச்சுனாமியை ஒரு holding point ஆகப் பாவித்து,

தங்களின் கட்சி அரசியல் பிழைப்பைப் பாதிக்கப்பட்ட சமூகத்துக்குள் முன்னெடுப்பதைச் சாடும்படியான சம்பவங்களைக் கதைக்கிறது. இப்பிரதியை சுனாமியுடன் மாத்திரம் இணைத்து வாசித்துவிட்டால், அவ்வாசிப்புடனேயே இப்பிரதி முடிவுறுத்தப்பட்டுவிடும். ஆனால், சுனாமியென்பது ஒரு *holding point* தான். இந்தக் கலர்ப்பாம்புகளும் மக்களின் பாதிப்பை, பலவீனத்தைப் பயன்படுத்தி பிழைப்பு நடத்த எத்தனையோ *holding points* களைவாலால் சுருட்டிக் கவ்விக்கொள்கின்றன.

இப்பிரதியில் ஜனநாயகத்தைச் சொல்ல கவிதை சொல்லி தெரிவு செய்திருக்கும் வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் இரு படிமத்தை உருவாக்குகின்றது. அது வெறுமனே புகைப்படமாக தங்கிவிடக்கூடிய அசையாப் படிமமல்ல. மாறாக, புகைப்படத்திலிருந்து மாறுபடும் அசையும் படிமம். இன்றைய அன்ட்ரோயிட் யுகத்தில் அதிகம் புழக்கத்திலுள்ள GIF (*Graphics Interchange Format*) மாதிரியான படிமம்.

//குடி நுகரும் ஊருக்குள் புகுந்த வாவிக்குள் வந்த சல்லுகள்// : இது படிமம் //காயாத கருவாட்டில் புழுக்கும் தலைக்குள் இருந்து வண்டுகள் உமிழும்// : இது GIF மாதிரியான அசையும் படிமம். (அழுகும் காயாத கருவாட்டின் தலை -> அத்தலைக்குள் இருந்து தலைநீட்டும் வண்டுகள் -> அவ்வண்டுகளின் வாய்க்குள்ளிருந்து உமிழப்படும் ஜனநாயகம்)

இவ்விரு மெட்டாஃபோக்களும் ஒரு கோல ஒழுங்கிலான காட்சியை வரைவதனைப் பார்க்கலாம். ஒன்றிற்குள்ளிருந்து இன்னொன்று வருதல், அந்த இன்னொன்றுக்குள்ளிருந்து இன்னொன்று வருதல் என்பதான வரைதலாக இவை அமைந்துள்ளன. இரண்டுமே, பிரதிக்குள் கதையாடப்படும் கலர்ப்பாம்புகளின் செயலை, அவைகளின் ஜனநாயக சாமானை நுண்மையாக வரைந்து காட்டுகின்றன. அதாவது, ஜனநாயகத்தினை நிலைநாட்டும் ஏஜென்டுகளாக மாற்றமுற்றிருக்கும்

கலர்ப்பாம்புகள் எப்படி சனத்திரளுக்குள் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி நுழைகிறதென (ஊருக்குள் ஆறு புகுந்துவிட, அந்த ஆற்றுக்குள் சல்லாகப் புகுந்து ஊருக்குள் தலைநீட்டிச் சீறும் பாம்புகள். கருவாடாக அழுகும் மீன்கள்தான் வண்டுகளுக்கான சந்தர்ப்பம், உண்டு கொழுக்கவும் உமிழ்ந்து காட்டவும்) வரைந்து காட்டுகின்றன. இறுதியில் தேங்காய்பூக்குள்ளும் ஜனநாயகம் மணக்கிறது. புழுக்கள் கொதுகொதுக்க தேங்காய்ப்பூ சிறப்பான ஊடகம்.

** ** *

வாசிப்பு பன்முகப்பட்டது. ஒவ்வொரு வாசகரும் தன் புலத்திலிருந்து பிரதிகள் மீது இடைவினையாற்றி புதிய வாசிப்புப் பிரதிகளை உருவாக்குகின்றனர். டீன் கபூர் இக்கவிதைப் பிரதிகளை வடிவமைத்து உங்களிடம் சேர்ப்பித்துவிட்டார். இவை உங்களின் வாசிப்பில் என்னவாக உருப்பெறப்போகின்றன என்பதை எதிர்கொள்ள அவர் பெரும் ஆவலுடன் இருக்கக் கூடும். ஏனெனில்,

வாசகனின் பறவை

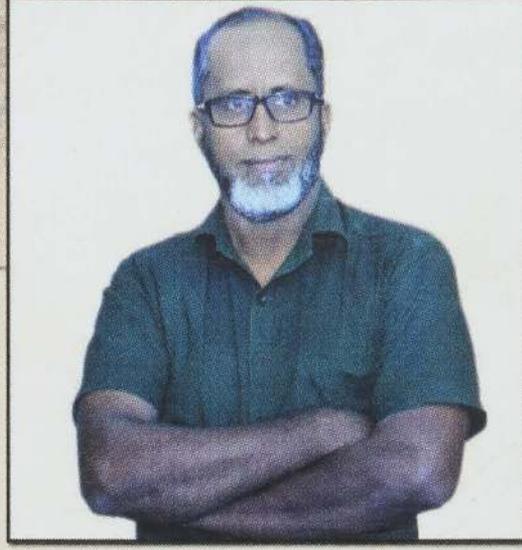
முதலையின் தலை, பாம்பின் உடல்,
நிறைந்திருக்கும் மயிர்கொட்டியின் கால்கள்,
தும்பியின் இறக்கைகள் என
தங்கையின் கனவுக்குள்ளிருந்து வெளிவந்த புதினமான
பறவையினைத்தான் உங்களிடம் அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன்.
உங்கள் மனங்களில் உருக்கொள்ளும்
அப்பறவையின் வடிவங்களை எதிர்கொள்வது
அவ்வளவு சுவாரஷ்யமானதே.

ஆம், அவ்வளவு சுவாரஷ்யமானதே.

ஊ

குறிப்புகள் :

ஈழத்து இலக்கிய வெளியில் கவிதையியல் பற்றிய சிந்திப்பு, கவிதை வடிவமைப்பு, பிரதிகள் மீதான வாசிப்பு ஆகியன தளமாற்றமேறி வரும் சூழலிற்குள் பிரவேசிக்கும் டீன் கபூரின் இக்கவிதைப் பிரதிகள் தம் பங்கிற்கும் சில செறிவூட்டல்களைச் செய்கின்றன. அவை கொண்டிருக்கும் வடிவமைப்பு வேலைப்பாடுகளினாலும், பிரதியின் எல்லைக்குள்ளே நிகழ்த்திக் கொள்ளும் அரசியல் கதையாடல்களினாலும் தம்மை நோக்கிய கவனயீர்ப்புக்கான அதிர்வினை வாசகர்களுக்குள் தொற்றவைத்து விடுகின்றன.

இப்பிரதிகள் ஒவ்வொன்றும் வாசகர்களிடம் சில கயிற்று முனைகளைத் தருகின்றன. அவற்றைப் பற்றிக் கொள்பவர்களுடன் பிரதியின் எல்லைக்குள் புதிர் விளையாட்டைத் துவக்குகின்றன. சொற்களின் பின்னல்களுக்குள் புனைவின் சாத்தியங்கள் கிளர்ந்தெழுகின்றன. நீங்கள் எப்படி விளையாடுபவர் என்பதைப் பொறுத்து பிரதிகள் ஒவ்வொன்றும் கிளைத்து நீள்கின்றன.

இமாம் அத்னான்

கடுகு

சனிக்கலைநிறு. P. ராஜா. லி. வெளி

விலை: 300/-

9789553 547057

ISBN 978-955-3547-05-7